Ч. 187. Второк 5 вересня (23 серпня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Чутка про скликанє Ради державної. — Положенє на Угорщині. — Анґлійско-японьский союз. — З Росиї. — Мирові переговори в Порсмес.

Віденьскі ґазети подають чутку, що в слідуючім тиждни має відбути ся рада кабінетова, на котрій буде установлений речинець скликаня Ради державної. Говорять, що той речинець припаде на послідний тиждень сего місяця.

З Відня доносять до „Frankf. Ztg.", що бар. Феєрварі одержав від Цісаря повновласть відрочити угорский парлямент на случай, коли би палата послів хотіла ухвалити мінїстерству вотум недовіря і поставити кабінет Феєрварі'го в стан обжалованя. Відроченє потревало би аж до нового року а по тім часї палата послів була би розвязана і розписані нові вибори. На случай коли би того було потреба, то загальне право виборче буде силою накинене против волї парляменту. — Fremdenblatt доносить в сій самій справі, що бар. Феєрварі одержав в основі згоду монарха на всї свої предложеня, але не уповажненє, щоби ті предложеня перевів зараз в дїло. — З окруженя мінїстра справ внутрішних Крістоффі'ого зачувати знов, що він так кріпко стоїть при справі заведеня загального права виборчого, що готов з ним звязати і своє становище.

Ледви що станув мир межи Росиєю а Японією, як вже розійшла ся чутка о новім анґлійско-японьскім договорі, скріпляючім значно дотеперішний союз межи обома державами. Новий сей оборонно-відпорний союз заключено дня 12 серпня с. р., отже в часї, коли вже вели ся мирові переговори в Порсмес, на десять лїт. Договір сей постановляє, що Велика Британія і Японія обовязують ся взаїмно удержувати status quo в цілій Азиї, не лиш на далекім Всходї. На случай коли би Японія або круг японьских інтересів на азийскій цілеччині, специяльно же в Кореї, були загрожені якоюсь третою державою, то Анґлїя мусить зараз цілою своєю фльотою станути свому союзникови на поміч. Противно же, коли би анґлїйскі посїлости в Азиї, а специяльно в Индиї були атаковані якоюнебудь третою державою, то все сухопутне японьске войско мусить ставати до оборони анґлїйскої посїлости. Союз той не має на цїли зачіпати нїякої третої держави, лиш виключно — як то зазначено в договорі — до оборони. Дословний зміст того договору ще не звістний і буде оголошений безпосередно по формальнім заключеню мира в Порсмес і тодї буде він урядово поданий до відомости всїм державам.

Велике значінє сего договору, в справі котрого вели ся переговори майже цілий рік, єсть ясне кождому навіть без дословного єго змісту. Він установляє верховодство Анґлії і Японії в цілій Азиї. Анґлія при помочи Японії побила Росиян раз фактично у війні а тепер другий раз дипльоматично. Росия не може тепер навіть подумати о тім, щоби колись вести знову війну з Японією і відплатити ся за теперішні страти. Навіть в такім случаю, коли би й побудувала нову фльоту, не вдіяла би нічого, бо анґлїйска фльота легко би єї розбила. Але так само не могла би Росия нічого вдіяти против Анґлії в Индиї, бо там станула би знов Японія в поміч Анґлії. Так отже зашахована Росия в Азиї з двох сторін. Але так само не могла би нічого вдіяти й нїяка инша держава, а се знов виходить на користь хіньскій державі, котрої ненарушимість сим договором єсть забезпечена.

З Москви доносять, що там в радї громадскій розпочали ся вже приготовленя до виборів до думи державної. — Загально говорять, що президент ради мінїстрів, Вітте, котрому

ОТЕЦЬ І СИН.

(З росийского — Г. Прочаєва).

Била дванайцята година в полудне і для добрих, старосьвітских родин прийшла найдогіднїйша пора до обіду. Також в тій купецкій родинї, котру хочемо описувати, вже давно стіл до полуденку накритий і ждали лише на голову дому, щоби скоро приступити до насиченя своїх жолудків, котрі вже давно упоминали ся голосно о їду; але голова дому не приходив до ждучої на него челяди.

Купчиха вже старша особа а єї син — хлопець з семої кляси гімназияльної; вже досить довгу хвилю сидять в їдальни і з видимою нетерпеливостию дивлять ся на годинник в напруженім дожиданю: она жде — мужа, він — вітця.

Хоч в тій хвили не розмовляють, а сидять обоє мовчки, то преці можна читати по їх нетерпеливих, невдоволених лицях, що рівночасно завдають собі одно і то само питанє: „Ах, що такого стало ся? Коли-ж раз прийде? Коли скінчить ся наша терпеливість?"

Минуло ще яких десять або пятнайцять мінут прикрого дожиданя. Купчиха знов поглянула на годинник, що робила лише вже яких сто разів.

— Ах, Боже мій! Вже іде на трету годину, а Якова Сиридионовича все ще нема! Що будемо робити, Кольцю? — обернула ся вкінци до свого сина, що в тій хвили сидів понурий на софцї і зі злостию перевертав картки якоїсь часописи з образками.

— А щож, тато як звичайно не спішать ся до дому! — пробурмотів крізь зуби ученик і ще голоснїйше зашелестів картками. — Єму то цілком байдуже, що ми ждемо на него і млїємо з голоду.... Зайшов собі до гостинниці і там пє тепер з своїми товаришами і знакомими.

— Так, так, сину, та лїпше вже о тім не говорити! Кілько то разів я вже говорила єму і сварила, що пє, але то так як би горох кидав о стїну. ...І які там у них дїла, Боже прости менї! Лише гроші тратять по тих проклятих коршмах.

— Що гроші!.. Гроші то ще найменьша дурниця — говорив з повагою хлопець. — Головна річ, що сам себе сьвідомо губить. ...Погляньте лише на него: з кождим днем лиш товстїє, а за один або два роки так згрубне, що в двері не влїзе!

— Ах, правда, правда, голубчику — відповідає задумчиво мати.

— Або він був такий давнїйше? Де там! Молодим був такий, що аж радість було на него дивитись: хороший, струнккй, милий... Тепер то головатий кабан, а не чоловік — тирольский бик, прости Господи!— Купчиха знов глубоко зітхнула і погрузила ся в невеселих думках о минулій молодости.

Сун також замовк і в комнаті стало знов тихо.

— Мамо, знаєте, що я гадаю? — спитав нараз живо хлопець.

— Що дитинко?

— Як прийде нинї тато до дому і стане обідати, будемо обоє говорити... Може схамене ся і перестане пити.

Мати похитала заперечуючо головою.

— Ах, куди там, Кольцю.... всьо дармо.... я єго знаю як своїх пять пальців.

— То хоч попробуємо.... Атже обоє разом доведемо єго до розуму.... Представимо єму всьо на основі науки.... А! здаєть ся, що вже іде.

В тій хвили роздав ся в сїнях дзвінок, а за хвилю тяжко віддихаючи і сопучи війшов до їдальні високий, товстий, старий мужчина. Кинувши на софу свою суконну свиту і витягнувши з кишені цьвітисту хустку, став нею отирати своє червоне, зігріте лице і потрійний підборідок.

— Фу.... фу, то кара Божа! Ледво доліз до дому.... Така спека, що годі видержати! — жалував ся голосно купець і скинувши з себе суконний кафтан, сів за стіл в камізольцї і червоній бавовнянїй сорочцї. — Ну, давайте обід! Сїдай Николаю! — обернув ся до сина. — Гм.... ви певно вже давно зголоднїли. Ну, ну, не вадить.... Яке нещастє, як чоловік яку там годину поголодує? Відтак смакує лїпше.... А, Марто Яковлївно, чому ти не поставила на стіл фляшку з горівкою? — говорив купець, поглянувши строго на жінку. — Тиж давно знаєш, що без склянки горівки не сїдаю нїколи за стіл!

— І ти не встидаєш ся, Якове Спиридионовичу?— закивала купчиха з докором головою.

— Чиж мало вже напив ся ти в гостинници тої парухи, що ще й дома мусиш пити? Ох, безвстидний же ти!

удало ся щасливо заключити мир, відограє теперь дуже важну ролю в справі внутрішного устрою Росиї. Після „Нов. Время" має бути утворений кабінет міністрів на той лад як у всїх державах европейских, а президентом того кабінету буде Вітте.

Договір мировий буде мабуть нинї в Порсмес підписаний. Він має складати ся з короткої передмови і 17 артикулів та якогось малого додатку, котрий не можна було умістити в самім договорі. Обі сторони згодили ся, що анї сам Сахалїн анї пролив Ляперуз не сьміють бути укріплені. По підписаню договору війска японьскі вернуть до Муктена а війска російскі поки що підуть до Харбіна. З Тієнцину доносять, що після насьпівших там вістий невдоволенє в Японії з причини некористного мира єсть так грізне, що готова в цілім краю вибухнути революция.

Новинки.

Львів, дня 4 вересня 1905.

— Є. Е. п. Намістник гр. Андрей Потоцкий повернув до Львова з Бучача, де виїхав був на відкрите вистави, яке відбуло ся вчера.

— ВПреосьв. Митрополит, їздивший на чолї моравских богомольцїв до Єрусалима, вертає вже до краю. Оногди приїхав до Триєсту, а за кілька днїв стане у Львові.

— Холєра. Урядова Wiener Abendpost доносить, що Міністерство внутрішних справ з причини урядового сконстатованя холєри в західній Прусиї видало до політичних властий в краях, виставлених найбільше на небезпечність занесеня тої пошести, вказівки що-до передохоронних средств. Львівский маґістрат приготовив вже друковані оповіщеня з вказівками для мешканцїв, як треба поводити ся на случай появленя пошести; які средства осторожности треба приміняти для єї недопущеня. Згадане оповіщенє буде на случай потреби розліплене по улицях і в сїнях всїх домів.

— Реґуляция Сьвічи. Ц. к. Намістництво оповіщує, що водно-правне доходженє з експроприяцийною розправою для проектованої реґуляциї Сьвічи від клм. 5·400 до клм 6000 відбуде ся в Журавнї, Мельничи і Володимирцях дня 22 с. м. і розпічне ся о год. 9 перед полуднем в Журавнї при устю Сьвічи. Проєкт реґуляциї, разом з технїчним відписом, буде виложений в жидачівскім старостві, а викази земель, що мають бути вивлащені, разом з плянами будуть находитись до публичного оглядапя в канцеляриях двірских обшарів в Журавнї, Мельничи і Володимирцях через 14 днїв, почавши від 9 с. м. Заміти против проекту, взглядно наміреного вивлащеня, можна внести за тих 14 днїв на руки староства в Жидачеві або при комісиї на місци.

— Огонь. В ночи з дня 29 на 30 серпня вибух огонь в стіжках господаря Антона Крука в Дичкові, та завдяки стоячим ту уланам з полку архикн. Оттона і 3 сикавкам з Дичкова, Красівки і Вірок великих огонь зльокалїзовано так, що навіть будинки і хата уратовали ся.

— Смерть трех робітників під колесами поїзду. Недалеко копальнї Дортфельд під Дортмундом лучила ся сими днями страшна пригода. Именно особовий поїзд переїхав трех робітників, занятих при направі зелїзничого шляху. Тїла робітників порозривало на дрібні кусники. Назвиск нещастних доси не сконстатовано.

— Невинно повішений. В лїтї 1901 року найдено убиту дївчину в Альтонї. Яко убийника єї підозрівано челядника різницкого Майнава, котрого суд справдї признав винним і засудив на смерть через повішене. Вирок виконано в невдовзї по засудї. Тимчасом минувшого тиждня арештовано столярского челядника з Гамбурга Габепа, якого власна матїр і сестра обжалували перед судом, що то він убив згадану дївчину. А тимчасом Майнав вже повис давно — невинно.

— Сильна буря лютила ся дня 27 серпня по полудни в Балигородї. Вихор зірвав з шістьох домів криші, повалив богато дерев, знищив телеграфічне получене і пороби значні шкоди в земних плодах. Град, що упав грубою верствою лежав цїлу добу на полях і ровах.

— За обкрадане еміґрантів. На зелїзничім двірци в Кракові арештовано недавно 22-лїтного молодого чоловіка за те, що обкрадав вертаючих з Америки еміґрантів. Арештований подав, що називає ся Станислав Ґембаржовский. По відставленю до суду покарано его 5-дневною вязницею. Тимчасом краківска дирекция полїциї розіслала фотоґрафію Ґембаржовского до ріжних полїцийних урядів. На те надійшла відповідь з львівської полїциї, що арештований називає ся Йосиф Марек, що був 14 разів караний за крадїж, а 8 разів за волокитство і що був на 5 лїт видалений з жовківского повіта. Марек є татуований і має на правім рамени вирізане серце, а під ним корону з буквою О і звіздою.

— Адвокат лихварем. У Відни обжаловано адвоката дра Франца Немечка о лихву, якої допустив ся на 7 особах. Вже давнїйше тої адвокат мав немилий спір з віденьскою палатою адвокатскою за те, що займав ся виробом ковбас.

— Чоловік з чортом. На полїцийну інспекцию у Львові зголосив ся вчера о годинї 9-ій вечером Антін Ростецкий, 35-лїтний муляр, жонатий і заявив комісареви, що має в собі чорта, котрий намавляє его, аби бив людий. Боячи ся, аби кого не убив, Ростецкий просив, аби его зараз замкнули в арештї. Нещастного божевільного відослано до комісарияту дїльницї.

— Увязненє убийника. В Чернівцях увязнила тамошна полїция Івана Шевчука, котрий в мартї с. р. допустив ся в Печенїжинї злочину убийства і грабежи. Молодий, 24-лїтний парубок признав ся, що в Печенїжинї удержував довший час любовні зносини з 40-лїтною ворожкою Марию Мостовюк. Сприкривши собі, хотів з бабою розійти ся, але боляв ся єї. Аж раз, коли Мостовюкова заплатила єму більшу скількість горівки, Шевчук під впливом алькоголю здобув ся на відвагу і заявив, що з нею зриває. Почувши те, Мостовюкова кинула ся на него з сокирою, але хибила, а тодї Шевчук хопив єї за горло і задусив. Найдені при нїй 10 сотяків забрав і утїк з Печенїжина. Перебував наперед в Серетї, потім в Чернівцях, дальше в Садагорі, а вкінци знов в Чернівцях. Тут попав ся в руки полїциї, що слїдила за ним, маючи вказівки від галицкої жандармериї.

— Сензацийне убийство. Сензацию викликує у Відни убийство, якого доконав моторовий Пріґель на молодій дївчинї Бертї Бем. Именно Пріґель, хоть був вже жонатий, оголосив анонс в часописях, що молодий мужчина шукає дївчини з грішми, щоби оженити ся. В той спосіб видурював від богато дївчат гроші. Остаточно пізнав ся зі згаданою Бертою, з якою ввійшов в близші зносини, сподїваючись обловити ся, бо Берта оголосила, що має 1000 корон. Недавно написав був Пріґель до Берти, що перебувала у родини на Шлезку, аби єму прислала 100 корон, бо єму треба тих гроший на початок доброго інтересу. Та Берта гроший не післала, а поїхала сама. Пріґель сподїючи ся, що она має гроші при собі,

---

— Мовчи жінко!... Що тобі до того?

— Мати правду каже! — відозвав ся вкінци хлопець. — Я, тату взагалї не радив би вам пити горячих напитків.... то не веде до доброго.

Купець скоро відвернув ся до сина і жартом погрозив єму кулаком.

— Ну, Кольцю, твоє щастє, що менї не хоче ся вставати! Инакше дав би я тобі такого позаушника за твою раду, що ти попамятав би цїлий рік! Ти такий головус, хочеш учити вітця! Диви на него!

Веселий тон вітця додав хлопцеви ще більше відваги; усьміхнув ся, але на жарт вітця не відповів нічого. Між тим принесла купчиха фляшку з горівкою і зі злостию поставила єї на стіл.

— Маєш, жери! Хлепчи! — забурмотїла злістно. — Дивую ся, як той чоловік може пити ту пропляту паруху! Тьфу, тьфу, бодай ви попукали від неї! Прокляті пяницї!

— Ну, ну, не гнївай ся, Мартуню.... печеня пригорить! — сьміяв ся чоловік. — Радше розваж, що порядний і статочний купець мусить випити перед обідом скляночку. Яка ти дивна.... Тим більше тепер, коли я зробив такий добрий інтерес.... Сама розсуди — жартував купець і взявши в руку фляшку, налив з неї велику скляну горівки та поволи смакуючи єї, пустив до свого обемистого живота. — Ах, як гарно війшла до живота — правдива розкіш! Цїлком так, немов би хто покропив всї мої внутренности найчуднїйшими пахощами. Дїйстно правдива розкіш! Пий, Кольцю!... Хочеш, я наллю — обернув ся купець знов весело до сина.

— Тьфу!... Така погань! За нїщо в сьвітї не діткну ся до того! — відвернув ся хлопець з відразою.

— Ех дурний, дурний з тебе чоловік, як як бачу! — засьміяв ся купець.

— Що ти справдї гадав, що наллю тобі? Ого! — пожди! Я лиш хотів тебе подразнити. Ще брате, молоко не висхло на губах, а ти вже хотів би пити горівку. Так, так, хлопче!

— І тепер добре було би, коби ви єї покинули, бо.... Впрочім подивіть ся на себе: ви-ж не похожі на чоловіка, просто бочка!

Купець спокійно засьміяв ся.

— Ха! ха! ха! ха! І що з того? Маю в собі більше солїдарности.

— Передусїм не солїдарности, а солїдности! — кепкував ученик — а по друге — що такого гарного в тій „солїдарности", як ви сказали?

— Що в нїй гарного? Дивний ти! — розвеселив ся цїлковито Спиридонович. — Коли-б я нинї на пр. прийшов до мійської ради або до торговельного суду, то ти побачив би — коли ти дотепний і поважний чоловік — як тамтї панове скакали би коло мене... поганцї.... А чому? Тому, що зараз бачать, з ким мають дїло.... Або дверник! Побачить тебе ще на улици, а вже отвирають ся на остїж двері.... То, друже, значить солїдність!

— То всьо разом лише дурницї! — горячив ся хлопець. — Щож варта тота чемність якогось там дверника?

Нї, брате, то не дурницї!... Не розумієш того і тому судиш о тім так легко! — відповів синови купець. — Возьми на примір наших домівників.... На тих дармоїдів треба лише здорового кулака. Они лише его боять ся!... Вніший вигляд купця — то найважнїйша річ.... Гм... ось поглянь на Івана Макарова, чи він похожий на купця, хоч має двіста тисяч рублїв?

— Чи похожий на купця? Чому нї? Чиж не такий чоловік як инші?

— То пявка а не чоловік, справдїшна глиста, маленька, жовтава. Просто сказавши — тьфу! не купець.... Чиж такі купцї можуть мати якусь повагу? Куди там! І селяне сьміють ся з него, як зайде до господи. І як не мають сьміяти ся? Ми заказуємо собі фляшку горівки, відтак другу, третї, а він залізе у кут, тай каже собі дати за пять копійок чаю, тай налє тої хіньской води у живіт. Тьфу, пропав би зі своїми капіталами!

— Позвольте! — перебив его син — чого єму клените? Може бути, що цїлком не пє горівки?

— А таки так, не пє! То буде здоровїйший і буде довше жити на сьвітї!

— А, цїлком не пє.

Купець з зачудованем витріщив на сина очи.

— Що? що ти сказав? Що буде довше жити? — говорив поволи насьмішливим голосом. — Ну, брате Николаю, бачу, що та наука тобі не аби як завернула голову.... Що за дурницю сказав ти, друже! Гм — буде довше жити! А знаєш ти, дураче, що паном над нашим житєм і смертию є лише оден Бог? Щож горівка? Горівка дурниця!... Бачиш, возьму склянку, наллю собі до гортанки „тої палячої води" она війде менї до черева і обертає ся там так гарно, так приємно — дуль, дуль, дуль!...

— Пождїть, будете мати дуль, аж вас вхопить! — забурмотїв син крізь зуби і замовк, видко хотів щось сказати острого батькові, але здержав ся.

хотів єї вивести десь далеко в поле і там убити, та то єму не вдало ся, бо она не хотіла піде йти, лиш до него до дому. Тоді Пріґель привів єї справді до себе до дому. Свою жінку представив їй яко сестру і виправив єї з дітьми на прохід. (Жінка годила ся на єго любовні зносини з другими жінками, бо в дома у неї була біда, а ті любовні зносини мужа приносили їй дохід). Оставши сам з Бертою, Пріґель удусив єї, а трупа замкнув у куфер, в якім він лежав аж до другого дня. Вернувши другого дня зі служби, Пріґель вистарав ся о візок і з жінкою завіз трупа до парку передшенбруньского і там лишив єго. Тут трупа найдено а невдовзі арештовано Пріґля і єго жінку, яко спільничку, бо она про убийство знала з гори і замкнено їх у вязниці карного суду. Дальше слідство веде ся. Додати треба, що надія обловити ся завела Пріґля, бо при убитій найшов лише 34 корон. З них поліция при арештованю відобрала від него 25 корон.

Телеґрами.

Бучач, 4 вересня. Вчера відбуло ся тут торжественне відкритє вистави промислової, на котре приїхали Є. п. Ексц. Намістник ґр. Андр. Потоцкий і Є. Ексц. п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені. По богослуженю в костелі, церкві і синаґозі відкрив виставу промовою ґр. Оскар Потоцкий, а по нім промовляли ще п. Арт. Цілецкий, презес ради повітової бар. Блажовский і бурмістр Штерн. В пирі для достойників взяли участь також Є. Ексц. п. Намістник і Є. Ексц. п. Маршалок краєвий.

Станиславів, 4 вересня. На шляху Долина-Вигода здержано аж до відкликаня рух поїздів внаслідок того, що згорів міст.

Портсмут, 4 вересня. Проф. Мартенс заявив, що дальші засїданя конґресу вже непотрібні і що дальшу роботу над договором залагодять секретарі. Такагіра знов заявив, що сподїває ся, що нині по полудни договір буде підписаний. Зачувати, що в нім будуть містити ся чотири додаткові уступи, котрих зміст не міг бути уміщений в самім договорі.

Константинополь 4 вересня. На адріянопольскім передмістю вибух огонь і знищив 1200 домів. Погоріли по найбільшій части бідні Греки, Вірмени і жиди.

Барцельона 4 вересня. Вчера підкинено тут бомбу, котрої вибух був так сильний, що чути єго було в цілім місті. Бомба була наповнена цьвяхами і куснями зелїза. Число ранених має виносити 35, після инших 60 людий.

Рим 4 вересня. Аґенция Стафані'го доносить, що власти правительственні на просьбу членів монашого чина Салезиянів і Міноритів в Константинополи, позволили вивісити італїйські хоругви на тих монастирях і забезпечили їм опіку Італії.

НАДІСЛАНЕ.

Альманах „Учителя“

(збірка популярно-наукових розвідок)

видав Комітет редакцийний „Учителя“; ціна знижена з 1 К на 70 с., Львів 1904. — Дохід призначений в части на удержанє І приватної женьскої семинариї учительскої. Замовляти можна в Тов. Педаґоґ. ул. Сикстуска 47. Зміст слїдуючий: 1) Др. В. Левицкий: Етер космічний (ст. 1—11). — 2) Др. В. Щурат: Герберт Спенсер і єго фільософія (1—7). — 3) Др О. Макарушка: Житє слів (1—7). — 4) Др. В. Левицкий: Про поступ фізики в послідних часах (1—12). — 5) Др. С. Рудницкий: Ліси в господарстві природи (1—10). — 6) І. Верхратский: Рецензия руского перекладу про „Дарвінізм“ Ферріера (1—17) [з дуже цінними замітками о рускій мові]. — 7) Др. В. Левицкий: Основні одиниці в фізиці (1—7). — 8) Др. О. Макарушка: Понятє, завданє літератури з поглядом на літературу українсько-руску (1—8). — Сї розвідки для кождого вельми інтересні та творять знаменитий субстрат для популярних викладів і відчитів.

Впрочім купець не замітив єго послідних слів і щоби наглядно показати, що горівка не шкодить чоловікови, вхопив знов за фляшку, налив з неї велику склянку і скоро єї випив, навіть не скривившись.

— Ні, ні, Колицю... дурниці говориш! обернув ся знов до сина. — Ґм — буде довше жити — а ти то мене розсьмішив. Ха, ха, ха! Справді я не надіяв ся того!

Ґімназияст нетерпеливо вертів ся на стільци!

— Ви-ж мусите зі мною згодити ся, що горячі напитки дуже шкідні на нерви чоловіка! — розпалював ся все більше молодий чоловік. — Наука доказує, що тому, хто пє горівку, притуплює ся мозок, а вкінци і медицина каже, що жолудок.

— Наплювати мені на вашу медицину — перебив єго купець сьміючись. — На мій погляд, треба пити, доки має ся охоту до питя, а їсти, доки чує ся голод, а як прийде смерть, треба буде умирати!

— Перестаньте вже говорити! — вмішала ся до бесіди купчиха. — Їджте скоро поливку, бо велю віднести а принести печеню.

— Пождп, Мартуню, не перебивай мені! Той головус конче намагає поучити мене та намовити, щоби я перестав пити горівку. Але я сьмію ся з того, бо всї ті бесіди пусті нісенітниці та більше нічого.

— Добре, добре, сьмійте ся! — говорив розгорячений молодик. — Але пождіть, як одного красного ранку нагло не скінчите, тоді будете знати, яка то дурниця.

Коли-б в тій хвили впала стеля і з гуркотом упала на землю, не викликала би такого переполоху і замішаня у старих родичів, як послідні синові слова. Купець кинув ся на крісло і випустив ложку з руки, мати-ж застогнала, зірвала ся з місця і страшно закричала:

— Що говориш? Ти божевільний?

Що до бідної голови дому, то страшно було подивити ся на него в ту хвилю, то блїд, то червонів, то зеленів; так єго дїймили сї синові слова. В першій хвили не міг вимовити ні одного слова, лише єго посинілі уста дрожали.

Однако по хвили опамятав ся і грізно повернув ся до сина.

— Ах!... ах... проклята гадино.... Ти лукавче!... Іди звідси, дармоїде! — крикнув вкінци розлючений на ґімназияста.

Той скоро відскочив від стола і утік до своєї комнати.

— Диви на дармоїда!... Проклята личина. Яке слово випустив з уст! І ще до кого? До свого власного вітця! Ось яких мудрощів вичив ся в тій ґімназиї!

Добрий синок! Нема що казати! — лютив ся дальше отець.

— Якове Спиридноновичу, може бути, що правду каже? — відозвала ся купчиха. — Він же учить ся ріжних річий і там всьо в книгах написане....

— Наплюю я на їх науку! — відповів зі злостию отець. — Я вже тобі раз казав, що над нашим житєм має власть лише Бог!... А що він відважив ся казати! Тьфу! Тьфу! А пипець би тобі на язик, враже племя!

Купець встав скоро і відійшов від стола, не ждучи навіть на другу страву.

Потім ще довго, довго не міг успокоїти ся по тім слові, що так дуже єго вразило.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломиї)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2 15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Скольього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11 15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4 10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).